

CURIERUL ADVENTIST

Anul XXX. Nr. 8 — 9

AUGUST — SEPTEMBRIE 1952

Organ al Cultului creștin adventist de ziua a șaptea din R. P. R.
Redacția și Ad-ția, București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu 116

PE MARGINEA PROIECTULUI DE CONSTITUȚIE

Urmărind capitolele III, IV și V, observăm cum prin toate trece același gând, și anume că în mâna oamenilor muncii, a poporului, este pusă puterea de guvernare, de control și diriguire a binelui Republicii Populare Române, așa cum clar spune art. 4.

Capitolul VII este plin cu o mulțime de constatări concrete, faptice, care confirmă grija pentru buna dezvoltare a țării. În acest sens art. 77 spune: „Cetățenilor Republicii Populare Române le este asigurat dreptul la muncă, adică dreptul de a căpăta o muncă garantată și plătită potrivit cu cantitatea și calitatea ei. Dreptul la muncă este garantat prin existența și dezvoltarea formațiunii socialiste a economiei naționale, prin creșterea neîntreruptă și sistematică a forțelor de producție în Republica Populară Română, prin înlăturarea posibilității crizelor economice și prin lichidarea șomajului“, punându-se la dispoziția oamenilor muncii casele de odihnă, sanatoriile și instituțiile de cultură, cunoscând că Statul se îngrijește și de dezvoltarea științei, literaturii și artei.

„Oamenilor muncii“, spune art. 81, „cetățenii ai Republicii Populare Române, fără deosebire de naționalitate, rasă și sex, le este asigurată deplina egalitate de drepturi în toate domeniile vieții economice, politice și culturale“.

Apoi, concretizând egalitatea de drepturi între bărbați și femei, cum și principiile de libertate, art. 83, 84 și 85 redau acestea în cuvintele: „Femeia în Republica Populară Română are drepturi egale cu ale bărbatului în toate domeniile vieții economice, politice, de stat și culturale. Femeia are drepturi egale cu ale bărbatului la muncă, salariu, odihnă, asigurare

„Statul ocrotește căsătoria și familia și apără interesele mamei și copilului „spune mai departe art. 83 prezentând strădană în fapt, iar nu numai teoretică așa cum era în trecut, ca familia să alcătuiască un factor vital, o unitate bine încheiată, o forță a muncii și caracterului, un factor al progresului în dezvoltarea bunei rândueli sociale.

Cât de luminos vorbește apoi art. 84 când spune: „Libertatea de conștiință este garantată tuturor cetățenilor Republicii Populare Române. Cultele religioase sunt libere să se organizeze și pot funcționa liber. Libertatea exercitării cultelor religioase este garantată tuturor cetățenilor Republicii Populare Române. Școala este despărțită de biserică“.

Plin este acest articol de noțiunea de libertate, prezentată sub diferite forme: conștiință, organizare, funcționare, și exercitare în materie de crez și opinie religioasă.

Libertatea de conștiință și în chestiuni de opinie religioasă este garantată nu printr-o simplă formulă moartă așa cum era înscrisă ea în vechile legiuri fără a avea însă putere în sine, fără a fi respectată.

Cine nu-și aduce aminte de legiuirile din regimurile tribute cari aveau înscrise aceste cuvinte în fruntea lor, dar și de faptele cari dovedeau ceva cu totul contrariu, exprimate prin: schingiuri pentru cetirea Bibliei, sau pentru îndrăzneala de a-ți fi afirmat părerea ta religioasă; alungări din serviciu, suferințe, temniță grea cu condamnări până la 25 ani muncă silnică și încă altele au trebuit să fie plata faptului că doreai să te închini într'un anumit fel lui Dumnezeu, cu toate că cu litere mari și pretutindeni era afișată garantarea libertății de conștiință și reli-

Azi în regimul democrației populare, această libertate este un fapt concret, recunoscut și simțit, o garanție ce se traduce zi de zi în aceea că cetățenii Republicii Populare Române, se bucură de libertatea religioasă, indiferent de câmpul muncii în care se găsește și nu alcătuiește nici o pricină de neosebire.

Înfăptuirea exprimată prin cuvintele, „Școala este despărțită de biserică“, în regimul de democrație populară a pus capăt prigoanei fiilor oamenilor cu diferite credințe religioase prin eliminarea, batjocorirea și prigonirea lor pe motivul că ei sau părinții lor ar aparține vreunui cult. În Republica Populară Română școala fiind un bun al poporului muncitor, și dreptul la cultură fiind oferit și garantat tuturor oamenilor muncii, indiferent de crezul lor religios.

„Art. 85. În conformitate cu interesele celor ce muncesc și în vederea întăririi regimului de democrație populară, cetățenilor Republicii Populare Române li se garantează prin lege: a) libertatea cuvântului; b) libertatea presei; c) libertatea întrunirilor și a meetingurilor; d) libertatea cortegiilor și a demonstrațiilor de stradă“.

Și după ce amintește de linia ocrotitoare pe care țara o urmează întru apărarea intereselor tuturor celor ce muncesc, articolul 90 arată că „fiecare cetățean al Republicii Populare Române este dator să respecte Constituția și legile Statului de democrație populară; să păzească să întărească și să desvolte proprietatea obștească socialistă; să respecte disciplina muncii; să contribuie activ la întărirea regimului de democrație populară și la propășirea economică și culturală a țării“, iar în art. 92 adaugă că „apărarea Patriei este datoria sfântă a fiecărui cetățean al Republicii Populare Române“.

Proiectul de Constituție prezintă o însumare a realizărilor de până acum, cari alcătuiesc în același timp o garanțare a înfăptuirilor mari ce vor urma pe linia acestor principii înscrise în articolele ei, în același timp îndemnând pe fiecare cetățean la o activitate cât mai rodnică în orice sector al muncii s'ar găsi.

LUCRARILOR DE TOAMNA

Hotărîrea Consiliului de Miniştri al R.P.R. şi a Comitetului Central al Partidului Muncitoresc Român în legătură cu campania însămânţării, recoltării, colectării şi arăturilor de toamnă, urmăreşte prin cele înscrise sub diferitele puncte, pregătirea şi executarea la timp şi în bune condiţii a tuturor acestor lucrări.

Urmărind fiecare punct în parte, se vede grija depusă ca totul să se desfăşoare în chipul cel mai desăvârşit, în vederea atingerii scopului final: o recoltare cât mai desăvârşită, cum şi o însămânţare bună şi la timp.

Dar dacă pe deoparte organele de resort au luat toate măsurile ca aceste lucrări de toamnă să poată să-şi atingă scopul înalt final, adică o recoltă cât mai abundentă spre îndestularea şi fericirea tuturor celor ce muncesc, nu mai puţin adevărat este că din partea fiecăruia ce urmează a avea un rol în executarea acestor lucrări se cere multă sârguinţă, inimă întreagă la lucru şi neoboseală până ce totul se va fi încheiat cu bine.

„Toate îşi au vremea lor şi fiecare lucru de sub ceruri îşi are ceasul lui... Săditul îşi are vremea lui, şi smulgerea celor sădite îşi are vremea ei”, spunea încă de pe vremuri înţeleptul Solomon (Ecl. 3, 1, 2), şi cuvintele acestea sunt şi vor rămâne adevărate.

Şi privind asupra Hotărîrii în legătură cu lucrările de toamnă, vedem cum ca un fir roşu trece un principiu, şi anume ca totul să fie făcut exact la vremea sa, ba, nu numai la vremea, adică în luna sau săptămână cutare, ci, aşa după cum spunea şi Solomon, „la ceasul lui”, adică precis la timpul său, cu nicio clipă mai târziu; căci zăbava în a aduce la îndeplinire o muncă ce trebuia făcută într'un anumit timp bine determinat ar putea fi o pricină de pagubă nespuse de mare.

Deci, iubii fraţi, ţinând în seamă aceste sfaturi atât de înţelepte, fiecare să caute ca toate lucrările de toamnă, fie ele mărunte sau mari, să fie făcute cu cea mai mare atenţie şi grijă, „la ceasul lui”, şi în chipul cel mai desăvârşit.

Şi făcând aşa vom vedea adevărindu-se cuvântul care spune în acelaş loc, că „orice lucru El îl face frumos la vremea lui”, ceea ce vrea să spună că munca săvârşită bine şi la timpul convenit este răsplătită printr'o rodire îmbelşugată şi frumoasă.

Ca şi până acum, iubii fraţi, străduiţi-vă a vă face partea de lucru cu toată conştiinciozitatea, căutând a fi printre cei dinţii întru executarea acestor lucrări. Controlaţi-vă uneltele de lucru de care veţi avea nevoie, îngrijiţi-vă de în-

tehnicienilor şi inginerilor din agricultură, ţintind să executaţi întocmai şi la termen planurile de cultură, făcând lucrări de calitate prin respectarea prevederilor agrominimului.

Nu vă plecaţi urechea la cei cari v'ar îndemna să fiţi mai zăbavnici în muncile voastre agricole sau să le executaţi în

mod uşurat, doar „de ochii lumii”. Ci fiţi râvnitori, fiţi în frunte, laolaltă cu cei mai destoinici din Comună, pentru ca la sfârşitul toamnei să puteţi privi cu bucurie la îmbelşugarea roadelor adunate cât şi asupra celor ce vor avea să vină în urma însămânţării făcute.

V. FLORESCU

PATRIA

Atât de scurt este acest cuvânt „Patrie” şi cu toate acestea într'atâta este de cuprinzător şi evocator de gânduri încât pagini întregi nu ar ajunge spre a vorbi despre el, şi puterea lui de cuprindere se măreşte şi mai mult, în acelaş timp descoperind şi acea atmosferă caldă ce leagă toate gândurile şi interesele de persoana proprie a fiecărui cetăţean.

„Urmăriţi binele cetăţii”, spune Dumnezeu prin profetul Ieremia, înţelegând prin cetate, ţara în care ne găsim, în care trăim. Şi cuvântul „urmăriţi” prin cari ni se dă acest îndemn, are în sine imboldul la acţiune, la viaţă, la activitate; o strădanie depusă continuu în vederea binelui patriei în care trăim. Şi gândul acesta îl arată atât de lămurit cuvântul spus prin Eclesiast (9, 10) când spune: „Tot ce găseşte mâna ta să faci, fă cu toată puterea ta”, arătând prin cuvântul „tot” că nimic din ce ar putea fi spre binele patriei nu ar trebui lăsat neîndeplinit, şi mai mult încă, îndemnul ne este dat ca această stăruinţă în vederea binelui ei să fie făcută „cu toată puterea”.

Şi pentru ca nu cumva această urmărire a binelui patriei să fie ceva de formă, gândurile de mai sus le exprimă şi profetul Ieremia (29, 7) când adaugă mai departe îndemnul: „Rugaţi-vă Domnului pentru ea”, prin care vrea să spună că la această lucrare să se pornească cu toată sinceritatea, căldura de inimă şi dorinţa de bine.

Şi cât de frumos se încheie acest îndemn, care arătând urmarea firească a acestei sincere strădanii spune că este bine a se face aceasta „pentru că fericirea noastră atârnă de fericirea ei”.

Acum privind în totalitatea sa acest cuvânt spus prin profetul Ieremia, putem înţelege că urmărirea şi preocuparea de problemele ce interesează patria care este a mea şi luarea parte cu tot ce stă în putinţa mea la înfăptuirea lor, va avea urmări firească: progresul, dezvoltarea, bună-starea şi fericirea ei, lucruri care se vor resfrânge şi asupra mea aducându-mi fericirea: un trai bun, îmbelşugat

„Patria este poporul”, cuvintele neuitate şi cu adânc înţeles ale lui Tudor Vladimirescu, marele luptător pentru o viaţă mai bună şi cu adevărat liberă, dau ideii de patrie sensul ei cel adevărat, şi anume că ea nu este moşia cuiva, a unei „tagme de jefuitori” cum mai zicea acest mare luptător pentru desrobirea românilor, moşie de pe care câţiva trag foloasele şi pe care marea mulţime robeşte, ei pământul ei cu toate bunurile sale aparţine în totul aceluia ce muncesc pe el, dela oraşe şi sate, numai aceştia având şi dreptul să o şi conducă şi numai ei înţelegând cum să o şi apere, deoarece este a lor, bine ştiind că tot binele la care ea va ajunge se va revărşa asupra lor.

„Apărarea Patriei”, despre care art. 92 din Constituţie spune că „este datoria sfântă a fiecărui cetăţean al Republicii Populare Române”, cuprinde în sine nu numai gândul că în caz de nevoie pacea, liniştea şi fericirea patriei să fie apărată chiar şi cu armele, impunându-le altora să ni le respecte, dar înţelesul ei merge şi mai departe voind să trezească în conştiinţa fiecărui cetăţean gândul că această apărare se va face continuu prin susţinerea luptei pentru pace: prin păzirea, întărirea şi dezvoltarea proprietăţii obşteşti socialiste; prin respectarea disciplinei muncii; prin contribuirea activ la întărirea regimului de democraţie populară şi propăşirea economică şi culturală a ţării.

Să luăm cu toţii parte activă la viaţa ce pulsează în jurul nostru, să nu stăm izolaţi de problemele ce se irământă în jurul nostru ci să le socotim ca fiind problemele noastre proprii, deoarece ele sunt ale Patriei noastre, şi să luăm şi noi parte „cu toată puterea” la buna rezolvare a lor, spre fericirea Patriei şi a noastră a fiecăruia în parte.

Dela conferința pentru pace a tuturor cultelor și comunităților religioase din U. R. S. S.

Având prilejul de a primi raportul Conferințelor Religioilor și Comunităților religioase din U.R.S.S. care s'a ținut la Zagorod dela 9—12 Mai 1952, am aflat și referatul prezentat în favoarea luptei pentru pace de fratele P. Matsanov, președintele Consiliului Unional al A.Z.S. din U.R.S.S.

Socotind prilejul nimerit redăm mai jos în traducere românească acel referat.

„Cu adâncă mulțumire, adventiștii de ziua șaptea au răspuns la invitația adresată de Alexis, Patriarh al Moscovei și al întregii Rusii, căci scopul acestei conferințe — de a ajuta la menținerea păcii în lume — ne interesează pe toți, inclusiv și pe adventiștii de ziua șaptea ca credincioși și ca cetățenii ai U.R.S.S.

Noi, cari aparținem vechii generații, am cunoscut personal două războaie mondiale înspăimântătoare.

Rănilor dureroase ale unui războiu foarte recent încă nu s'au cicatrizat, gemetele victimelor nenorocite ale acestui războiu încă răsună, și deja imperialismul, atârșat de setea după un câștig nesățios și după cuceriri, meditează și pregătesc un nou războiu, mai îngrozitor.

Războiul din Coreea trebuie să fie pentru noi o lecție și un avertisment.

Gândiți-vă numai la groaznicele bombardamente efectuate asupra orașelor și satelor pașnice, asupra spitalelor și bisericilor.

Statele Unite, care se consideră ca fiind o țară creștină, lucrează în mod perfid, și nicidecum ca adevărați creștini. Oare Hristos se purta așa cum se comportă Americanii în Coreea, aruncând bombe și microbi de boli contagioase asupra locuitorilor pașnici, bătrâni, femei și copii cari sunt lipsiți de apărare? Hristos ne-a învățat prin exemplul său să venim în ajutorul celor suferinzi, iar nicidecum să-i nimicim. Ei lucrează așa cum, pe vremea lui Hristos, s'au comportat fiii lui Zebedei. Când oamenii au refuzat să găzduiască pe Învățătorul lor, ucenicii s'au apropiat de Hristos și I-au zis: „Doamne, vrei să poruncim să se pogoare foc din cer și să-i mistuie?”... Dar Isus le-a zis: „Nu știți de ce duh sunteți însuflețiți. Căci Fiul omului a venit nu ca să piardă sufletele oamenilor, ci să le mântuiască”. (Luca 9,54-56). În felul acesta Hristos desaproba intenția fiilor lui Zebedei.

Noi, adventiștii de ziua șaptea, sprijinim toate măsurile luate de Consiliul Mondial al Păcii pentru menținerea păcii în lumea întreagă, pentru interzicerea bombei atomice, pentru încheierea unui Pact de Pace între cele cinci mari Puteri, și ne unim cu cei ce protestează împotriva întreprinderii de către Americani a armelor bacteriologice în China și Coreea.

Noi, ceilalți creștini, trebuie să fim în primele rânduri în lupta pentru menținerea păcii în lume.

În Sfintele Scripturi stă scris: „Și roada dreptății este semănată în pace pentru cei ce fac pace”. (Iacob 3, 18).

Astfel dar, trebuie nu numai să dorim pacea, dar să o și apărăm. Prin urmare trebuie, întrucât ne privește pe noi, să facem totul pentru a paraliza forțele dușmăniei, urei și atârșării la războiu.

Menținerea păcii depinde de noi, căci nu este suficient numai a ne ruga pentru pace; trebuie să-i consacram toate energiile noastre și a pune în slujba ei toate posibilitățile.

Când ne amenință o primejdie, care pune viața noastră în pericol, noi ne străduim s'o înlăturăm. O catastrofă amenință lumea: aceea a unui războiu atomic și bacteriologic nebun, iar noi nu trebuie să rămânem față de aceasta indiferenți.

Înțelegând pericolul unui nou războiu milioane de oameni s'au trezit din nepăsarea lor și s'au angajat în acțiunea pentru a preveni această mare nenorocire. În această acțiune, rolul conducător aparține Guvernului nostru sovietic, sub conducerea lui Iosif Vissarionovici Stalin.

Noi, adventiștii de ziua șaptea, adărm fără rezervă la această luptă nobilă pentru menținerea păcii în lume.

Să ne aducem aminte de măreața cântare a îngerilor, intonată la nașterea lui Hristos: „Slavă lui Dumnezeu în locurile prea înalte, și pace pe pământ, între oamenii plăcuți Lui!” Hristos a adus lumii o solie a egalității și a fraternității.

Iată la ce trebuie să tindem și noi, la fel ca toți aceia cari cred în Hristos. Și nu este suficient să dorești aceasta, trebuie să faci totul pentru a menține și a consolida aceasta; trebuie să faci totul pentru a menține și a consolida pacea în lumea întreagă. Trebuie înlăturată orice dușmănie și orice intenție agresivă.

Noi credincioșii, recunoaștem toți în Dumnezeu un același Tată; prin urmare, toți suntem frați. Ori, faptele nu se acordă deloc cu credința noastră. Cum să împăcăm doctrina creștină a fraternității cu pregătirile unui nou războiu îngrozitor, neuman? Cum poate cineva să-și ridice glasul afirmându-și toată iubirea pentru omenire și în același timp să cultive microbii celor mai oribile boli pentru a face să piară atâția oameni și atâția frați?

Cuvântul Mântuitorului ne adresează un cuvânt foarte lămurit: „Dacă este cu putință, intrucât atârnă de voi, trăiți în pace cu toți oamenii”. (Romani 12, 18).

Năzuința la pace este o năzuință sfântă. Căci pacea este o mare binecuvântare pentru individ, pentru familie, pentru Stat și pentru omenirea întreagă. Ce înălțimi uimitoare ar putea atinge bunul traiu al întregii omeniri, dacă s'ar folosi pentru binele oamenilor energia și sursele cheltuite pentru războiu, pentru distrugerea orașelor și exterminarea milioane de ființe!

Poporul nostru sovietic în întregime, sub conducerea Guvernului nostru popular, departe de a năzuia la vreun războiu, își consacră toate forțele și toate descoperirile sale științifice la o clădire pașnică pentru binele și bunul traiu al poporului. Ca urmare, poporul nostru sovietic cunoaște o prosperitate care crește din an în an.

Aceasta fiind, și în conformitate cu percepțiile de iubire propovăduite de Hristos, noi adventiștii de ziua șaptea, dorim ca și poporul nostru, să trăim în pace cu lumea întreagă.

Iată pentru ce, în luna Aprilie 1950, noi am declarat că Consiliul adventiștilor de ziua șaptea aderă la Apelul dela Stockholm, adresat de Consiliul Permanent al Congresului Mondial al Păcii.

În luna Septembrie, al aceluiaș an, noi am răspuns în mod favorabil la Apelul adresat de Șefii Bisericilor ruse, georgiene și armene, credincioșilor din lumea întreagă.

Noi toți, adventiștii de ziua șaptea, am semnat Apelul dela Stockholm, precum și celelalte documente ale Consiliului Mondial al Păcii.

Afară de aceasta, Consiliul adventiștilor de ziua șaptea a invitat pe pastorii comunităților să cheme, în adunările de rugăciuni, pe credincioși la apărarea păcii și la o muncă cinstită, în mod exemplar, pentru binele poporului nostru și întregii omeniri.

Noi îndemnăm pe toți credincioșii să nu cruțe nimic în vederea paralizării uneltirilor deslănțuite de atârșătorii la războiu, cari din nou vor să declanșeze un cumplit războiu mondial, care amenință nu numai poporul nostru, ci și lumea întreagă.

Noi adresăm acest apel și fraților noștri, adventiști de ziua șaptea din lumea întreagă, și mai ales celor din Statele Unite ale Americii, pe care îi invităm să contribuie în mod activ la menținerea păcii în lume, la lupta pentru interzicerea armei atomice și a războiului bacteriologic, care aduce omenirii moarte, distrugere și suferință. Noi îi invităm a depune toate eforturile în vederea încheierii unui Pact de Pace și pentru încetarea cumplitului războiu din Coreea“.

De ici și de colo

Pastorul Czedula Ștefan din Oradea ne scrie în legătură cu una din ședințele de lucru ale Comitetului interconfesional regional de luptă pentru apărarea păcii din Oradea, al cărui membru este:

„Cu această ocazie, luând și eu cuvântul, am mulțumit lui Dumnezeu pentru ocrotirea Sa față de Biserică, fiind în același timp mulțumitor și autorităților din țara noastră cari ne garantează toată libertatea de credință și conștiință. Am făgăduit că așa după cum vreau să fiu credincios tuturor poruncilor lui Dumnezeu mă voi strădui din toată inima a împlini cu loialitate toată datoria de cetățean al Republicii Populare Române, fără a aștepta doar avantajele acestei cetățenii, ci căutând a mă achita în mod conștiincios și bucuros de toate sarcinile ce-mi revin prin supunerea față de legile Statului, lucru ce voi căuta să-l lămuresc și credincioșilor din Comunitățile ce le deservesc. Totodată am făgăduit că voi lua și mai activ parte la lupta pentru o pace trainică, ceea ce alcătuiește dorința milioane de oameni cinstiți de pe

Intreg pământul. Pacea este neprețuit de scumpă și de aceea să luăm cu toții parte la înfăptuirea ei.

PĂRERI DESPRE COLECTIVIZARE

„Dacă vom ajuta pe membrii Bisericii noastre să înțeleagă foloasele Colectivelor Agricole, ne vor fi recunoscători. Această lucrare vreau să o fac și eu“. Pastor I. Dengel (Cluj).

„Voiu căuta pe și mai departe să lămuresc pe credincioși asupra rostului bun pe care-l au Colectivele Agricole“. Pastor Csongvay Karol (Tg. Mureș).

„Colectivele Agricole alcătuiesc un mijloc minunat pentru dărâmarea egoismului. În câmpul meu de activitate în comuna Unguraș din Raionul Dej, 95% dintre membrii Comunității noastre sunt în Colectiv. În comuna Fizeș din Raionul Gherla, toți credincioșii Adventiști fac parte din Colectivul Agricol. În Sân Marghita credincioșii noștri mi-au spus că sunt gata să facă parte din Colectivul Agricol de îndată ce se va înființa și la ei“. Pastor Fodor Alexandru (Dej).

„În urma Indemnurilor pe cari le-am dat, au intrat în Colectivul Agricol și socrii mei. Experiența frumoasă pe care o fac îi umple de bucurie și-mi sunt mulțumitori pentru sfatul primit. Rezultatele bune pe cari le văd în urma acestei lucrări mă hotărăsc a urma cu și mai multă sârguință în a sfătui pe credincioși să se înscrie în Colectivele Agricole“. Pastor Ilyes Ferenz (Reghin).

„Fiecare zi întârziată în a îndemna pe credincioși să se înscrie în Colectivele Agricole înseamnă lipsirea lor de bună-stare și îmbelșugare în viață“. Kovacs Gheorghe (Baia Mureș).

CONSFĂTUIRI PENTRU PACE

Congresul Asiatic pentru pace ce a avut loc la Pekin între 2—13 Octombrie 1952 a însemnat o nouă afirmare covârșitor de puternică a voinței lumii și din această parte a globului în vederea înlăturării oricărei amenințări de războiu din partea americanilor. Printre hotărârile și rezoluțiile luate a fost și aceea în vederea garantării libertății religioase.

Intrunirea interconfesională pentru pace ce a avut loc în București în ziua de 2 Octombrie 1952 a fost o caldă manifestare pentru pace, alcătuind o puternică înfierare a războiului neuman dus de invadatorii americani în Coreea. De asemenea ea a alcătuit și o strângere mai în deaproape a legăturilor și simțămintelor deservenților diferitelor Culte.

Consfătuirea pentru pace a orașului București ce a avut loc la Casa Prieteniei Româno-Sovietice în ziua de 26 Octombrie 1952 a fost o vie și entusiastă afirmare dar în același timp și o neclintită și hotărâtă atitudine de ducere la un bun sfârșit a măreței opere de întărire și apărare a frontului păcii.

V. FLORESCU

Fii de folos societății

Pentru a duce viața de adevărat credincios, nu este nevoie să te retragi în siguranță, să ieși din această lume într'un loc pustiu cum ar înțelege poate unii oameni. De ce să te retragi, de ce să te îngrădești când vrei să trăiești viața unui adevărat credincios? Unii oameni, dorind să ducă o viață cât mai corectă, cât mai plăcută în fața lui Dumnezeu, gândesc că pentru aceasta este nevoie să se retragă din această viață, adică să nu participe cu nimic la folosul ei. Ei vor să trăiască o viață asemănătoare unui pustnic, retras într'o peșteră sus pe culmi nepătrunse de munți, numai să nu fie în mijlocul oamenilor. Aici ei duc viața lor aparte și astfel se simt bine și în această vâd atins scopul vieții lor pe pământ. Astfel de oameni nu au ajuns să-și cunoască datoria și nici rostul vieții lor pe acest pământ: ei nu știu ce înseamnă trăire pentru alții și colaborarea cu semenii lor.

Există însă și o altă categorie de oameni, din care fiecare dintre noi trebuie să se ferească a face parte. Aceștia nu se retrag sus pe munți și nu-i vei găsi nici într'un loc singuratic. Deși în mijlocul oamenilor totuși ei trăiesc izolați de ei. Prin felul lor de comportare, prin felul lor de traiu, fără nici-o țintă sau scop, ei nu sunt de folos societății. Acești oameni nu sunt în fond nimic altceva decât niște egoiști, cărora nu le pasă de nevoile altora. Ei doresc ca alții să ducă povara cea mare a vieții, iar ei să stea deoparte și să privească toate numai de departe, iar la urmă acești egoiști au îndrăzneala să critice pe semenii lor și lucrarea acestora.

Motivele izolării lor sunt: egoismul, gândindu-se numai la folosul lor propriu; nedorința lor de a colabora din motive de mândrie sau comoditate sau pentru că sunt vrăjmași ordinei și disciplinei, cărora nu vor să li se supună.

Astfel de oameni nu au fost niciodată plăcuți și de folos omenirii, cu atât mai mult azi. O astfel de viață este contrară principiilor lui Dumnezeu și nu se încadrează deloc rânduielilor Sale pentru ființele pământești. El dorește din partea fiecăruia o viață care să arate fapte făcute pentru binele și folosul altora, chiar dacă acest lucru ar fi legat de anumite sacrificii personale. Aceasta este ce se așteaptă îndeosebi din partea fiecărui credincios. Nimeni dintre noi nu poate spune că nu ar fi înzestrat cu vreun dar prin care ar putea să fie de folos semenilor săi cu care conviețuiește.

Pretutindeni în Sfânta Scriptură, vom găsi că adevărații credincioși ai lui Dumnezeu și-au făcut în totul datoria lor ca cetățeni, oricând și oriunde se aflau. Prin faptele lor bune pe care le-au săvârșit au fost plăcuți în fața lui Dumnezeu și totodată de mare folos societății în mijlocul căreia au conviețuit. Cine nu cunoaște viața

lui Iosif, care prin talentele sale primite de Dumnezeu, a căutat să fie cât mai mult de folos poporului și țării în care a trăit, lucrând și colaborând cu alții spre binele tuturor. Iată apoi pe Moise, care a dus o viață în folosul tuturor. Multe exemple am putea aminti, dar nici unul nu întrece exemplul și pilda cea mai mare ce ne este dată și anume aceea a Mântuitorului nostru Isus Hristos. Încă de tânăr, Isus a căutat să fie de folos în toate celor din jurul Său. Il găsim învățând și lucrând la o meserie, cu care putea să fie, prin munca brațelor, de folos celor din preajma lui. Ani de zile îl vedem lucrând umăr la umăr cu alți tineri, în perfectă armonie și colaborare, ca dulgher, luând parte activă la lucrările de construire și înfrumusețare a târgușorului în care locuia El. Isus nu căuta nicidecum să Se izoleze, ci din contră căuta să se dovedească mai de folos. Mai târziu îl găsim numai și numai în mijlocul oamenilor, fără să se gândească la persoana Sa, ori numai la binele sau folosul Său propriu. Toți au avut privilegiul de a vedea și a gusta din binecuvântările prezenței lui Isus Hristos în mijlocul lor. Și Isus Hristos căuta să învețe la fel pe ucenicii Săi să trăiască în perfectă colaborare cu semenii lor, fiind de folos societății în mijlocul căreia trăiau.

Mântuitorul în rugăciunea Sa arhierescă, a roștit următoarele cuvinte pentru urmașii Săi: „Nu Te rog să-ți iei din lume...“ De aici reiese clar, că nimeni dintre urmașii Săi nu este deslegat de anumite datorii față de oamenii cu care conviețuiește, ceea ce înseamnă nu izolare ci deplină colaborare. Totodată înseamnă: a căuta calea spre a fi într'adevăr de folos celor din preajma noastră, ba mai mult, chiar și o pildă semenilor noștri în această privință. Oriunde, dacă dorim, vom putea găsi timpul și locul unde să ne dovedim de folos celor din jurul nostru — și asta s'o facem din inimă. Nu trebuie să așteptăm numai ocazii mari sau care ne-ar părea importante. Nu, ci la locul nostru de activitate oricum și oriunde ar fi ei în viața noastră de toate zilele: fie la plug sau la semănat, fie în atelier sau într'o uzină, fie într'un birou sau pe șantier, fie la muncă cu brațe sau la muncă intelectuală, oriunde să avem în vedere binele tuturor și să căutăm să contribuim astfel cu tot ce ne este dat și ne stă în puterile noastre spre a ajuta celor din jur, la o viață cât mai plăcută și mai îmbelșugată bună-stare. Iar dacă vom trăi și vom colabora cu toată conștiințiozitatea spre folosul omenirii și al societății, vom contribui totodată și la păstrarea și susținerea păcii, de care toți avem nevoie și care este atât de prețioasă și înaintea lui Dumnezeu cât și a tuturor oamenilor dornici de o viață bună și liniștită.

OTTO HERMANN

FĂGĂDUINȚE PENTRU CREDINCIOȘI

25 Octombrie 1952

1. Cum se prezintă pe sine însuși Simon Petru credincioșilor către care scrie epistola sa? 1 Petru 1, 1 pr. p.

Petru se arată el însuși ca fiind apostol, adică un trimis în vederea unei lucrări. Petru era trimis al Domnului Isus Hristos, îmbrăcat cu tărie divină pentru îndeplinirea lucrării pe ogorul Evangheliei.

2. Cum numește apostolul Petru credincioșii către care se adresează? 1 Petru 1, 1 p. d.

Nu există nimic arbitrar sau fatalist în alegerea despre care vorbește Scriptura. Evanghelia se predică tuturor și toți acei care o primesc pot fi siguri că sunt în numărul celor aleși.

3. Cum au ajuns acești creștini să primească acest titlu frumos? 1 Petru 1, 2 pr. p.

Petru poate fi aci propriul său interpret. În cuvântarea pe care a ținut-o la Rusalii el întrebunțează aceeași expresie în Fapte 2, 23 el zice că Hristos a fost dat ca să fie crucificat, „după sfatul hotărât și după știința mai dinainte a lui Dumnezeu”. Chiar în acest capitol (1 Petru 1, 20) el vorbește despre Isus ca fiind, cunoscut înainte de întemeierea lumii ca „Mielul fără cusur și fără prihană”. În aceste texte noi suntem conduse în clipa când Dumnezeu ține sfatul din ceruri, și când prin fața ochilor acei care nu-i este ascuns se deslășoară toate ce urmau să se întâmple. Dumnezeu, în acel moment cunoștea care va fi cursul tuturor lucrurilor. Acesta este sfatul dinainte a lui Dumnezeu, nu înseamnă că Dumnezeu a și hotărât (predestinat) cine să fie și cine să nu fie ales. El știa că păcatul va intra în lume, și că pentru a răscumpăra pe păcătos va fi nevoie de un sacrificiu, în persoana Fiului Său.

4. Care este prima expresie cu care apostolul încheie salutului său? 1 Petru 1, 2 p. d.

Har, vine dela cuvântul grecesc „charis”; el înseamnă o favoare acordată în mod benevol fără să se aștepte nimic în schimb și al cărui motiv principal se găsește în bunătatea și dărnicia dătorului. Această favoare este făcută totdeauna unui prieten. Aici „charis” îmbracă un înțeles cu totul diferit, pentru că Isus a murit pentru vrăjmașii Săi (Rom. 5,10), lucru care până aci nu s'a mai întâmplat niciodată. Dumnezeu a consimțit să coboare de sus pentru a se împovăra cu crucea de pe Calvar, cu vinovăția și pedeapsa păcatului, satisfăcând astfel dreptatea și făcând posibilă dispensațiunea harului Său. Aceasta El n'o făcu pentru prietenii Săi, ci pentru vrăjmașii Săi.

5. Ce altă expresie mai întrebunțează apostolul în salutului său? 1 Petru 1, 2 u. p.

Pacea este rezultatul harului în inimă. Domnul Isus Hristos, învață și îndeamnă la pace. În predica Sa de pe munte El a zis: „Ferice făcătorii de pace”, iar prin apostolul Său Pavel El ne îndeamnă: „Urmăriți pacea cu toți și sfințirea fără care nimeni nu va vedea pe Domnul”. Un adevărat creștin este un conștient adept al păcii. El o dorește sincer și se străduiește să o și aibă.

6. Ce-l face pe apostolul Petru să fie recunoscător? 1 Petru 1, 3.

7. Ce este făgăduit celor care au ajuns să fie născuți din nou? 1 Petru 1, 4; Ioan 14, 1-3.

când încercăm să descriem mărirea care va fi arătată. Noi nu putem spune cum va fi aceasta. Tot ceace putem ști este că păcatul nu va mai exista. Ea va fi nestrăduțoasă întocmai ca Dumnezeu dela care ea porced; va fi veșnică, adică nu va mai trece niciodată. Noi ne vom împărtăși de ea împreună cu Fratele nostru mai mare Isus Hristos.

8. Ce-i ajută pe credincioși în vederea mântuirii din păcat? 1 Petru 1, 5 pr. p.

Domnul să fie laudat! Vrăjmașul sufletelor noastre, care ne-a ispitit și ne-a lăsat să păcătuim de atâtea ori, nu va avea el ultimul cuvânt. Puterea de mijlocire a divinului nostru Mijlocitor susține credința celor ce se încred în El, restabilește legătura care s'a rupt, vindecă rănilile spirituale, ridică pe cei care au căzut și umple inima de laudă și lucrare a harului.

9. Cum vorbește mai departe apostolul despre iubirea și bucuria negrăită a credincioșilor? 1 Petru 1, 8.

10. Care va fi sfârșitul credinței în Isus Hristos? 1 Petru 1, 9.

Sfârșitul credinței urmașilor lui Hristos este Iehova-Emanuel, în care sunt ascunse toate bogățiile înțelepciunii și ale cunoștinței și în care „locuiește, trupește toată plinătatea dumnezeirii”. Ei vor învăța să-L iubească, să-L cunoască, să-L aibă în măsura în care inimile lor se vor deschide să primească atributele Sale, să cunoască iubirea și puterea Sa, să se împărtășească de bogățiile de nepătruns ale Mântuitorului, și să înțeleagă din ce în ce mai bine „care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea, și să cunoască dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungă plini de toată plinătatea lui Dumnezeu”. „Aceasta este moștenirea servilor lui Dumnezeu; aceasta este mântuirea pe care le-o vom da. Eu, zice Domnul”.

EVANGHELIA IN DESCOPERIREA VECHIULUI TESTAMENT

1 Noembrie 1952

1. Despre ce au vorbit servii inspirați ai lui Dumnezeu din Vechiul Testament? 1 Petru 1, 10 pr. p.

2. Care era preocuparea lor în ce privește viața spirituală? 1 Petru 1, 10 u. p.

3. Ce căutau ei să înțeleagă? 1 Petru 1, 11 pr. p.

Patimile lui Hristos au format preocuparea lor. Cele scrise în Isaia 53, constituie o puternică dovadă despre aceasta.

4. Potrivit cu cele spuse de apostolul Petru, ce trebuia să ținăze patimilor lui Hristos? 1 Petru 1, 11 p. u.

În prima parte a versetului 10, apostolul Petru vorbește despre „harul care vă era păstrat ouă”. În a doua parte a versetului 11, el vorbește despre „slava de care avea să fie urmat”.

5. Ce le-a fost descoperit servilor lui Dumnezeu din vechime? 1 Petru 1, 12 pr. p.

Credincioșii Vechiului Testament, cărora le-au fost descoperite lucrurile minunate ale mântuirii în Dumnezeu, au dorit foarte mult să înțeleagă toată însemnătatea lor.

6. Cum caută apostolul Petru să asigure pe credincioșii cărora le scria, că cele scrise lor sunt inspirate? 1 Petru 1, 12 p. d.

Spiritul Sfânt trebuia să fie dat ca un mijloc al nașterii din nou, fără de care jertfa lui Hristos ar fi rămas fără efect.

7. Cum vorbește Petru apostolul de-

spre dorința ingerilor cu privire la mântuirea celor credincioși? 1 Petru 1, 12 p. u.

Cu ce interes priveșc ingerii la credincioși! Ce subiect de admirație este pentru ei acela de a vedea că ființe altădată căzute în păcat, măresc pe Dumnezeu prin viața lor de sfințire!

Biserica este pentru ingeri „universitatea lui Dumnezeu”.

8. Cum este arătată lucrarea deosebită a ingerilor? Ebrei 1, 14.

9. Ce ocrotire le este făgăduită de Dumnezeu credincioșilor? Ps. 34, 7 pr. p.

10. Cum s'a împlinit această făgăduință pe timpul lui Daniel? Dan. 3, 28 pr. p.; 6, 22 pr. p.

11. Ce nouă dovadă avem cu privire la lucrarea ingerilor în Ghetsemani? Luca 22, 43.

Ingerii Domnului au fost totdeauna în apropierea urmașilor credincioși ai lui Hristos. Din câte primejdii, văzute și nevăzute, am fost noi scăpați prin mijlocirile ingerilor nu vom ști, decât atunci când în lumina veșniciei vom vedea că ne-a purtat Dumnezeu de grijă.

SFINȚIRE ȘI RĂSCUMPĂRARE

8 Noembrie 1952

1. Ce vorbire figurată întrebunțează apostolul Petru vorbind despre cercetarea de sine însuși? 1 Petru 1, 13 pr. p.

Apostolul căuta să arate credincioșilor că este foarte important ca ei să nu se preocupe de nimicuri care pot foarte ușor să se transforme chiar în lucruri neîngăduite de Dumnezeu în viața spirituală a creștinului care se apropie de Dumnezeu.

2. Cu cine compară apostolul pe cei credincioși? 1 Petru 1, 14 pr. p.

După cum copilul moștenește din natura părinților săi, tot așa și fiul lui Dumnezeu moștenește natura divină, care îndeamnă la ascultare. Pentru un credincios, ascultarea face parte din natura sa.

3. Ce sfat se dă celor credincioși? 1 Petru 1, 14 u. p. Ca nișt c

Postele de altă dată, sunt acelea despre care vorbește și apostolul Pavel când zice: „Căci și noi eram altădată fără minte, neascultători, robiți de tot felul de poște și de plăceri, trăind în răutate și în invidie, urenici să fim urși”. Toate acestea trebuie să piară cu desăvârșire din viața unui adevărat creștin.

4. Ce țintă înaltă propune Petru apostolul pentru credincioși? 1 Petru 1, 15,16.

Dumnezeu zice: „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt”, iar un apostol inspirat declară că fără sfințenie „nimeni nu va vedea pe Domnul”. Sfințenia este în armonie cu Dumnezeu. La această armonie și la dobândirea chipului lui Dumnezeu în noi, ajungem prin cunoașterea de Dumnezeu, descoperită de Isus Hristos prin viața trăită de El pe acest pământ.

5. Ce este spus despre Cel pe care credincioșii îl numesc Tată? 1 Petru 1, 17 pr. p.

6. Care lucruri prețuite de oameni nu sunt în stare să ne răscumpere din păcat? 1 Petru 1, 18 pr. p.

Noi suntem oameni liberi, de asupra cărora a fost ridicată vinovăția, pedeapsa și puterea păcatului. Noi am fost liberați de toate acestea pentru ca să putem realiza în viața noastră scopul pentru care am fost creați: mărirea lui Dumnezeu.

7. Din ce fel de viețuire a fost credinciosul răscumpărat? 1 Petru 1, 18 u. p.

8. În ce cuvinte descrie apostolul Pe-

tru prețul nespūs de mare al răs-cumpărării? 1 Petru 1, 19.

Dacă aurul și argintul ar fi fost indestulător pentru răs-cumpărarea sufletelor credincioșe, ce ușoară ar fi fost lucrarea mântuirii pentru Cel ce zice: „Al Meu este argintul, al Meu este aurul”. Dar cel păcătos nu putea fi răs-cumpărat decât prin sângele Fiului lui Dumnezeu.

9. Când a fost cunoscut faptul că Isus Hristos își va da viața ca preț de răs-cumpărare? 1 Petru 1, 20 pr. p.

10. Prin Cine ajungem credincioși în Dumnezeu? 1 Petru 1, 21 pr. p.

NAȘTEREA DIN NOU

15 Noembrie 1952

1. Ce schimbare în caracter va lucra ascultarea de adevăr? 1 Petru 1, 22 pr. p.

Cu ajutorul Cuvântului lui Dumnezeu, cei credincioși se apropie tot mai mult de Isus Mântuitorul. Duhul lui Dumnezeu ne va ajuta să primim Biblia ca singura temelie a credinței. Cuvântul lui Dumnezeu va fi pentru credincioși mai de preț decât aurul fin curățit prin foc, și mai în măsură să ducă la sfințire decât orice altceva.

2. Pentru a-i face în stare să asculte de Cuvântul Său, ce dar a făcut Dumnezeu celor credincioși? Ezech. 36, 26, 27; Ioan 3, 5, 6.

Duhul Sfânt este acela care curăță inima. Duhul este acela prin care credinciosul se împărtășește de natura divină. Hristos a dat plinătatea puterii divine a Duhului Său pentru ca credincioșii să poată birui defectele lor moștenite sau dobândite, și pentru ca Biserica să măsoare capul caracterului Său.

3. Cui, spune apostolul Petru, că este dat Duhul Sfânt? Fapte 5, 32.

Credincioșia noastră în ascultarea de poruncile lui Dumnezeu este dovada sincerității iubirii noastre. Când o doctrină omoară păcatul în inimă, curăță sufletul de pata sa și aduce roadele sfințeniei, putem fi siguri că ea vine dela Dumnezeu. Când viața noastră va da pe față generozitate, bunătate, iubire, simpatie, când inima noastră se va bucura făcând binele, când vom căuta mărirea lui

Hristos, atunci vom ști că credința noastră este adevărată și reală.

4. Care este dovada unei adevărate pocăințe? 1 Petru 1, 22 u. p.

5. Din ce fel de sămânță porcede nașterea din nou? 1 Petru 1, 23 pr. p.

Cuvântul lui Dumnezeu este sămânță. Orice sămânță are în sine un embrion de viață, în care se află viața plantei. Tot așa și Cuvântul lui Dumnezeu are viață în sine. Hristos zice: „Cuvintele, pe cari vi le-am spus Eu, sunt spirit și viață”. „Cine ascultă cuvintele Mele, și crede în Cel care M-a trimis, are viața veșnică”. În fiecare poruncă și în fiecare făgăduință a Cuvântului lui Dumnezeu există o putere, viață însăși a lui Dumnezeu, care face ca porunca să poată fi împlinită și făgăduința realizată. Primind prin credință Cuvântul lui Dumnezeu, omul primește însăși viața și caracterul lui Dumnezeu.

6. Ce însușiri, recunoaște apostolul Petru că are Cuvântul lui Dumnezeu? 1 Petru 1, 23 u. p; Ebrei 4, 12.

Când adevărul devine un principiu viu în viața credinciosului, sufletul este născut din nou. Această naștere din nou se datorește primirii lui Hristos ca Cuvânt al lui Dumnezeu.

7. Ce-i este făgăduit credinciosului născut din nou? Fapte 2, 38 u. p.; Apoc. 3, 20.

8. Ce se va vedea în viața aceluia în care locuște Hristos? Ioan 15, 8.

9. Ce fel de roadă, va aduce credinciosul care este umplut cu darul Duhului Sfânt? Filip. 1, 11; Gal. 5, 22; Col. 3, 12-16.

10. Cum ilustrează Isus Hristos legătura dintre El și viața spirituală a credincioșilor Săi? Ioan 15, 4, 5. pr. p.

PREOȚIA CELOR CREDINCIOȘI

22 Noembrie 1952

1. Ce efect va avea în viața unui credincios o adevărată pocăință? 1 Petru 2, 1.

Cele cuprinse în 1 Petru 2, 1-3, cere celui care a trecut prin pocăință, o viață nouă. „Lepădați” este forma impera-

tivă, adică poruncitoare. De îndată ce viața divină i-a fost dată credinciosului, urmează că el trebuie să lepede odată pentru totdeauna orice păcat.

2. Ce urmează după ce credinciosul va lepăda orice păcat? 1 Petru 2, 2.

3. Cum ia naștere dorința celui născut din nou de a primi laptele duhovnicesc și curat? 1 Petru 2, 3.

4. Vorbind despre Hristos, ce ilustrație folosește apostolul? 1 Petru 2, 4; Ps. 61, 2; 1 Cor. 10, 4.

5. De ce asemănare se folosește el pentru a arăta schimbarea spirituală ce are loc în viața celui credincios, datorită harului divin? 1 Petru 2, 5 pr. p.

Sub influența harului divin cei credincioși devin „pietre vii”. Înaintea ei erau morți în păcatele lor. Atunci erau asemenea unor pietre fără viață; acum ei sunt vii.

6. Ce face Hristos din aceste „pietre vii”? 1 Petru 2, 5 u. p.

1. O „casă duhovnicească”. Toți credincioșii formează casa lui Dumnezeu.

2. O „preoție sfântă”. Aceasta de asemenea se referă la Biserica în totalitatea ei.

3. O „jertfă duhovnicească”. Jertfele Noului Testament sunt întotdeauna jertfe duhovnicești. Ele cuprind jertfele persoanei noastre, a darurilor și laudelor noastre.

4. „Plăcuși lui Dumnezeu, prin Isus Hristos”. Toate acestea ne arată ce poate face pentru credincios, harul lui Dumnezeu.

7. Despre ce adevăr biblic vorbește Petru mai departe? 1 Petru 2, 6 pr. p.

8. Ce făgăduință este făcândă celui credincios? 1 Petru 2, 6 u. p.

9. În ce cuvinte se exprimă apostolul pentru a arăta care este partea fiecărui credincios? 1 Petru 2, 7. pr. p.

10. Care sunt legăturile lui Dumnezeu cu această clădire nouă? Eies. 2, 19-22.

Porcția lui Hristos este mai mult decât iertarea păcatelor; ea înseamnă ștergerea lor și înlăturarea lor prin darurile Duhului. Ea înseamnă o inimă golită de eu, și umplută de prezența lui Hristos. Sufletul în care rămâne Hristos este curat, spălat de orice păcat. Lucrarea Evangheliei se împlinește, într'un astfel de suflet în toată măreția, plinătatea și în toată desăvârșirea sa divină. O viață întru totul pătrunsă de frumusețea și parfumul caracterului lui Hristos, mărturisește că într'adevăr Dumnezeu a trimis în lume pe Fiul Său ca să ne fie Răs-cumpărător.